

ваше голѣмиятъ месецъ и заливаше всичко съ синъ блѣсъкъ.

— Е, сетне, бате Сава, разправяй де! — обажда се нѣкое гласче.

— Сетне ли?... До де бѣхме стигнали... А-ха — чакай... Та... влѣзла царската дъщеря въ сребърната гора, и веднага едно сребърно звънче звъннало веднажъ. Хопъ, следъ нея и юнакътъ. И звънчето още веднажъ звъннало. Обърнала се царската дъщеря назадъ, огледала се — никой нѣма. И пакъ тръгнала...

Въ колибата се носѣше равно дишане. Дружината бѣ заспала тъкмо насрѣдъ сребърната гора.

*

Тѣй изтече лѣтото. Днитѣ се скъсиха. Нощитѣ станаха черни, и звѣздитѣ по-едри. Единъ день Коста се върна отъ града и съобщи, че барабанътъ билъ за записване въ училище.

На другия день дружината бѣ стегната за пжтъ. Забучиха байряка върху самаря на Марка, накутиха Гуджа съ здравецъ на врата, взеха по една дрѣнова тояга и се сбогуваха съ колибата.

— Да живѣе бате Сава, ура! — викнаха всички и го вдигнаха на ржце,